

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

ВЕЛИКИЙ ЛЬОХ

НАША КНИГА

Тарас Григорович Шевченко

Великий льох

*Положилъ еси насъ [поношеніе] сосѣдомъ
нашымъ, подражненіе и поруганіе суцымъ
окрестъ насъ. Положилъ еси насъ въ притчу
во языцѣхъ, покиванію главы въ людехъ.*

Псалом 43, ст. 14 и 15.

ТРИ ДУШІ

Як сніг, три пташечки летіли
Через Суботове і сіли
На похиленному хресті
На старій церкві. «Бог простить:
Ми тепер душі, а не люди,
А відціля видніше буде,
Як той розкопуватимуть льох.
Коли б вже швидче розкопали,
Тойді б у Рай нас повпускали,
Бо так сказав Петрові Бог:
„Тойді у Рай їх повпускаеш,
Як все москаль позабирає,
Як розкопа великий льох“».

Як була я людиною,
То Прісею звалась;
Я отутечки родилась,
Тут і виростала,
Отут, було, на цвинтарі
Я з дітьми гуляю
І з Юрусем-гетьманенком
У піжмурки граєм.
А гетьманша, було, вийде
Та й кликне в будинок,
Онде клуня. А там мені
І фіг і родзинок —
Всього мені понадає
І на руках носить...
А з гетьманом як приїдуть
Із Чигрина гості,
То це й шлють, було, за мною.
Одягнуть, обують,
І гетьман бере на руки,
Носить і цілує.
Отак-то я в Суботові
Росла, виростала!
Як квіточка; і всі мене
Любили й вітали.
І нікому я нічого,
Ніже злого слова,
Не сказала. Уродлива
Та ще й чорноброва.